

Yağmurlu bir günde buluştuk...

Yıllardan beridir APACK adına çeşitli toplantılara katılıyorum. Dernek yemekleri, üniversite sunumları, konferanslar, şirket buluşmaları, çalıştaylar gibi toplantılar, aynı alandaki insanların bir araya gelerek yeni birşeyler öğrendikleri, sorunlarına çare aradıkları, vizyonlarını geliştirmeye çalıştıkları buluşmalardır ve çok yararlıdır. En azından işleriniz yüzünden uzun zamandır görmediğiniz dostlarınızla iki sohbet etme fırsatı bulursunuz.

AMD (Ambalaj Makinecileri Derneği – www.amd.org.tr) tarafından periyodik olarak düzenlenen kahvaltı toplantılarından birisi için yılın son günlerinde bir otel salonunda buluştuk. Kahvaltı bahaneydi elbette. APACK olarak AMD'nin hem ilk üyelerinden birisiyiz hem de bu dönem yönetimde yer alarak sorumluluğumuzu yerine getiriyoruz.

Dernek başkanımız Saner Bey'in sıcak açılış konuşmasından sonra kürsüye davet edilen MAKFED (Türkiye Makine Federasyonu) başkanı Adnan Bey lafı uzatmadan bütün üretim sektörünün kucağındaki bombayı doğrudan masaların üzerine bıraktı: Kalifiye Üretim Elemanı sıkıntısı.

Ardından ülkemiz imalat sektörünün bu yılki büyüme oranlarına değinen Adnan Bey, dünyayla rekabet edebilmemiz için bu oranların yetmeyeceğine parmak bastı.

Kürsüye davet edilen bir diğer isim, toplantının ana sponsorluğunu üstlenen FESTO'dan Tolga Bey oldu. Bütün dünya sürdürülebilir modellerin, azaltılmış karbon ayak izlerinin peşine düşmüşken yerli üreticilerin de bu konuya önem vermeleri gerekiyordu. MAKFED raporlarından aldığı ilginç bir notu da bizimle paylaştı: Almanya'daki 6000 üye, Türkiye'deki 21.000 üye işyerinden üç kat daha fazla ciro yapmıştı. Festo'nun Manisa'da kurduğu tesislerde yerel üretime geçmesi bizi sevindiren bir diğer konu başlığıydı.

Genellikle iş insanların bir araya geldiği bu tür toplantılara bazı akademisyenler davet edilir. Amaç yenilikler, dünyadaki gelişmeler, farklı bakış açıları, bilimsel çalışmalar hakkında bilgi almak ve şirketlerin sorunlarına çözüm üretmektir. AMD'nin çoğu toplantısında olduğu gibi bu toplantısında da davetli "bir bilen"i vardı. Bu kez konuk mühendis ve işadamı Doğan Taşkent.

İş adamlarımızdan biri pek çok aile şirketinin derin yarasına parmak bastı ve kuşak geçişinin sorunlarından söz etti. Bu gençler ne olacaktı, bu şirketleri nasıl yöneteceklerdi. Bereket versin AMD değerli bir yazarımızı davet etmiş ve kitaplarını davetlilere dağıtmıştı. İşte o kitabın beşinci bölümü tam da bu konuya ayrılmıştı. (Hilmi Güvenal – Yol Yakinken "Etkin Yöneticinin El Kitabı"-Remzi Kitapevi) Ben de kitabı firma sahibimize ulaştırmak üzere Abdullah Bey adına imzalatıp aldım.

Bir diğerk önemli soru işkadını Zeliha Hanım'dan geldi. O kadar uğraşıp didiniyor, az personel gerektiren yüksek otomasyonlu makineler yapıyorlardı ama makineler kurulum sonrası hemen bozuluyor veya verimli işlemediği bahanesiyle servis isteniyordu.

İşte Doğan Bey'in sunumundaki kritik bilgilerden birinin yeri gelmişti. Afrika'daki su taşıyan kadınlar. Hikaye özetle şöyle: Suyu olmayan bir afrika köyünde kadınlar her gün 1,5 saat uzaktaki başka bir yerden kafalarında koydukları kovalarla su taşıyordu. STK'lardan birisi buraya su borusu döşeyerek köye suyu iletmmişti. Ancak birkaç ay sonra su boruları tahrip edilmeye başlanmişti. Suya zor bela ulaşan bir bölgede kim buna karşı olabilirdi ki? Kova üreticileri, aşiret reisleri, diğerk köyler, köyün erkekleri...

Hayır hiçbirideğil. Boruları kıranlar her gün 3 saat su taşıyan o kadınlardı. Çünkü kendileri için çok önemli bir sosyal statüyü kaybetmişlerdi.

Doğan Bey bu örnek üzerinden Zeliha Hanım'ın sorusunu yanıtladı. Tam otomasyona geçen fabrikalar aynı zamanda pekçok işçinin işini kaybetmesine neden oluyordu. İşini kaybeden işçilerin direnç göstermesi kaçınılmazdı. Evet uzun saatler bir bantta çalışmayı kolaylaştırmak için, çalışanları rahatlatmak veya daha verimli alanlarda istihdam etmek için otomasyon çok yararlı. Yani otomasyonu geliştirirken aynı zamanda atıl durumda kalacak olan çalışanlar için de formüller bulunması gerekiyordu.

Konuşmanın en çok ilgi çeken son bölümlerinde Doğan Bey'in dedesinin ülkemizin önemli isimlerinden Kazım Taşkent olduğu ortaya çıkınca, Rüştü Bey mikrofonu alıp onunla ilgili bir anısını aktardı. Söz dedesinden açılınca Doğan Bey de dedesinin içinde bulunduğu Yapı Kredi Bankasının kuruluş öyküsünü aktardı. Yani iş sadece para kazanmak değildi. Bir hikaye yazmak önemliydi. Doğru bir iş modeli uygulayabilmektir. Sunum, kıymetli anılarla ve notlarla sonlanmış oldu.

AMD'nin bu toplantıları daha da yoğunlaştırması dileğiyle...

